
2. Søndag efter Hellig 3 Konger

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

2. Søndag efter Hellig 3 Konger	4
2. SØNDAG EFTER HELLIG 3 KONGER	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

2. Søndag efter Hellig 3 Konger

2. SØNDAG EFTER HELLIG 3 KONGER

Prædikedag 2. SØNDAG EFTER HELLIG 3 KONGER

Prædikedato 19. januar 1941

Prædiketekst Johannes 2,1-11

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P190141-01

Kilde (Med Ordets Sværd, 119-125)

2. Søndag efter Hellig 3 Konger.

Denne Historie om Jesus ved Brylluppet i Kana den maa bestemt passe. Den er saa usandsynlig, at den aldrig kan være opdigtet. Hvor er vi dog Apostlen Johannes, det kære gamle Menneske, hvor er vi ham dog taknemlig for, at han — og han alene — har husket, at Jesu Undergerninger begyndte paa denne festlige og værdige Maade. Ellers er det jo gerne Syge, der skal hjælpes, og Sultne, der skal mættes, og bange, ulykkelige Sjæle, der skal have Trøst og Styrke. Men selve Indledningen til alle disse Barmhjertighedsgjerninger er altsaa et Mirakkel, der strengt taget er overflødigt og bare tjener til at skabe forøget Festlighed. Det er det, jeg kalder for guddommelig Kaadhed. Jesus er saa ung endnu, at det sprutter med Livsglæde fra ham. Det er maaske det eneste Exempel, vi har, paa, at han ogsaa kunde være en Gavstriik — saadan som en god Søn kan have lidt Løjer med sin egen lille Mor. For sikke han optræder imod hende! brøsig og affejende. Men der er et Blink i hans Øjne, hun kender. Derfor hvisker hun til Tjeneren: Gør, hvad han siger til jer.

Og se, der har vi Brud og Brudgom, de hænger noget med Ørene; den skal nu klæbe til dem for hele Livet, denne Skandale, at ved deres Bryllup slap Vinen op. Ak! var man dog Maler! Se nu Bruden! Unge Kvinder er jo næsten altid søde, men sødest er de som Brud

— ikke dem paa Raadhuset, for de er jo ikke Brude, de er bare Kontraktunderskrivere! Hvilken festløs og billig Tid vi lever i: at snyde en ung Kvinde for at være Brud! Snyde hende for Kirke og Orgel og Blomster og den hvide Kjole og Slør og Myrter og hvad der er det værste: Vorherres eget Haandtryk.

Er der noget saa skønt som en Brud? Det skulde da lige være hende igen, den Tid derefter da hun gaar og skal have sit første Barn og er saa grim, at man næsten maa tilbede hende; det er Skønheden, der er drejet over Gevind, saa højt er den naaet, en Skønhed paa eengang højere og dybere end Æstetikken.

Og der staar Jesus. Skal vi fordriste os til at prøve paa at følge hans Tanke. Maaske det dog har givet et lille Sæt i ham, da Marie kom med sin urimelige Bøn. Han har bare tænkt: “Mor er tosset! hun forkæler mig, saa hun tror, vi tør ulejlige Far heroventil med Narrestreger.” Men saa har han set hen paa Bruden og er blevet fuldstændig besejret. Nej, nej, det kan ikke være Guds Mening, at denne søde Pige skal have saa dybt et Skaar i Glæden paa sit Livs største Festdag. Og han har spurgt Gud, og han har mærket i sit Hjerte: “Jo, det gaar an; fordi jeg, Guds Søn, er til Stede, skal alt forløbe i fuldendt Fryd og Gammen, saa det skal rygtes til alle Tider og Slægter, hvordan det gaar til, naar jeg er med.” — Lidt i Baggrunden skal vi have et morsomt Billede af Køgemesteren, der er ganske ædru, og for hvem det hele dog render rundt. Og det er ikke til at undres over, for der kommer de slæbende med noget, de har øst op af Vaskefadene, og saa er det — jamen det kan jo aldrig i Evighed passe! det er Vin, det er min Salighed den fyldigste Vin!

Og hvis man nu var rigtig modig, som de gamle Mestre jo var, saa malede man et lille Hul i Himlen oven over Kana, og der sad Gud oppe og saa med Velbehag ned paa sine glade, sorgløse Mennesker. Man skulde kunne se paa ham, at han var ret inderlig tilpas med, at han havde taget sig sammen til at træffe den Beslutning, at i Dag maatte det gaa til lidt udenfor Reglerne. Skal der være Gilde, saa lad der være Gilde. Naar nu Marie, den blufærdige, var fræk nok til at ønske det, og min egen Dreng bad mig om det, og det er saadan to pæne unge Mennesker, der tydeligt er meget glade for hinanden, saa er jeg ogsaa glad ved, at jeg reddede dem fra Fadæsen og gav dem en Bryllupsgave, de vil takke mig for i al Evighed.

Ja, saa naivt vilde jeg male det. For saa naivt har jeg følt det sommetider i min Kirke, naar jeg viede et Par, der holdt meget af hinanden. Saa syntes jeg, det var Jesus selv, der stod hos mig og gav dem sin Velsignelses kostelige Vin, og Gud selv, Samfundets store Gud, vores allesammens gode Far i det høje, saa fornøjet ned til sin gildesglade Menighed, som i Dag var trukket i Kisteklæderne til Ære for de to unge af deres egne, ja, han ser med Velbehag og glæder sig over deres unge Lykke og siger Amen til Velsignelsen, at de kan stifte et godt kristent dansk Hjem og holde sammen i Slid og i Fest, i Magsvejr og Modgang, holde trofast sammen Livet igennem, som Landsbyfolk jo gør det, fordi det er deres Guds Vilje, d. v. s. det eneste naturlige.

Hvordan mon det gik det Brudepar i Kana sidenhen? Jo, de blev naturligvis ved at se hinanden dybt ind i Øjnene, og Kyssene smagte lige saa friske paa Sølvbryllupsdagen som det kvarte Aarhundrede før. De gjorde Pokker, gjorde de. Hvem ved, om hun ikke er blevet lidt lad med Aarene (for hvad? slap Vinen op, saa var det jo da sket engang før, at der kom noget nyt af sig selv!). Og maaske han fik Hang til at pimpe en Smule (for den havde jo smagt svært godt, den sidste Forsyning paa Bryllupsaftenen) og saa blev der jo Ballade i Hjemmet. Vilde de saa rende fra hinanden? Maaske de har truet med det. Men de vidste udmærket, at det var ganske udelukket. Hvorfor var det udelukket? Fordi — ja, fordi de hørte jo hinanden til. Der laa en Flaske nede i Kælderen af Jesu Bryg, og den skulde de tømme i Fællesskab. Og naar de havde været allermest Uvenner, saa fik de Flasken op, og hun skænkede en Snaps for sig og en for ham, og saa kinkede de og drak og sagde Ah og sad lidt og snakkede med hinanden, og saa var den Nat gaaet lige paa et Kvarter. Hvad var det, den Vin smagte af? De kunde ikke hitte ud af det. Men jeg ved det godt. Den smagte af Hellighed. Der var noget helligt ved deres Ægteskab; Jesus havde været til Stede, den Aften det blev stiftet, og givet dem sin Vin. Der er ikke noget, der binder som det hellige.

Der er ingen Mennesker, der skal bilde mig ind, at de Folk, der “vies” paa Raadhuset, er rigtig gift. De har indgaaet en Kontrakt med hinanden, og en Kontrakt gælder saa længe, som — ja, det kan De spørge Statsmændene om. Nuvel, man behøver heller ikke at være rigtig gift for at være gift. Det kan gaa udmærket uden. Men Kristne de er ikke saa dumme, at de plaprer af sig, at det at gifte sig, det er en Sag, der bare angaar Katrine og mig. Det at et Hjem stiftes, er tilvisse en Sag, der i høj Grad ogsaa angaar Stammen, og hvordan skulde Gud, der er Samfundets Gud og de døbtes Far, være uinteresseret i den Begivenhed, der er den mest indgribende i vor Tilværelse næst efter Fødsel og Død? og Kristenfolk, der ved, at i Gud lever, røres og er vi, hvordan kan de ønske at lukke Gud ude paa deres Bryllupsdag?

Sandheden er jo den, at for moderne Mennesker er Ægteskabet ikke længere den livsvarige Forbindelse. Nu flytter vi sammen, og saa ser vi, hvordan det gaar. En skamløs Slægt vandrer paa vore Gader. Det hellige i Livet er kasseret, det gaadefulde ligger udkrammet og illustreret paa enhver Boghandlerdisk, det intime er slaaet op paa Indersiden af Kafédørene, alle ved om alle, hvordan de er i en Seng. Luxus, moderne Bekvemmeligheder, Barnløshed har gjort Husfruens Hænder og Sjæl ledige, og da Livet skal bruges til noget, nu man, uvist af hvilken Grund, har faaet det prakket paa, saa kan man jo gaa ud paa den spændende Jagt efter en større eller dog anden Varme end Centralfyrets derhjemme.

Er det for haardt sagt? Gudskelov er det det. Og dog er det sandt, at Japanernes Chance er ikke, at Europa har for faa gode Bombemaskiner, men: for mange daarlige Ægteskaber.

Det gamle sunde kristne Ægteskab — Gudskelov, det trives iblandt os endnu, og det vil komme paa Mode igen. Det begyndte vel, som naturligt er, med Blodets unge Vin, men det vidste, at det var helligt, og det nøjede sig ikke med at stifte sig selv, det stiftedes ogsaa i Himlen. Kanske der kom Tider, da Vinen slap op, men Ægteskabet slap ikke op, det var grundet for Livet, og for Livet skulde det vare. Bitre Kvinder sad ikke hen med officielt Kassationsstempel paa deres Legeme, Mænd løb ikke grassat for at finde en ny Kone at tage til Takke med som Hævn over den gamle, der var stukket af fra dem, Børn drev ikke rodløse rundt som Ofre for Skalpejagt. Og hvor var det smukt at se et gammelt, værdigt, prøvet og lutret Ægtepar. De havde elsket hinanden ungt og hedt, havde følt Blodets Baal blive til Emmer og Trofasthedens Arneild tænde sig som dets Afløser, de havde haft Sammenstød og været bitre paa hinanden, maaske ogsaa svigtet hinanden og saa fundet sammen igen. Nu var Kanter slebet af, Tilpasning havde fundet Sted, de var begyndt at ligne hinanden ogsaa i det udvortes. Og Børnene kom paa Besøg, og Hjemmet var endnu deres Livs faste Borg, og Børnebørnene larmede ind og blev strax uvilkaarligt lidt stille og højtidsfulde, og saa var det dog søde Bedstemor og Bedstefar, og de to Gamle selv — ja, naar de var alene, kunde de sidde med hinanden i Haanden og tænke: Han har gemt den bedste Vin til os til sidst.